

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON ORIGINAL STORIES

KIMBERLY LEMMING

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

my
BOYFRIENDS
are all **MONSTERS**

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

AMAZON ORIGINAL HAREKETLER

KIMBERLY LEMMING

my
BOYFRIENDS
are all **MONSTERS**

Bu eser kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, kuruluşlar, yerler, olaylar ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Aksi takdirde, gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı © 2025 Kimberly Lemming
Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının açık yazılı izni olmadan, elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt veya başka bir şekilde çoğaltılamaz veya saklanamaz.

Amazon Original Stories, Seattle tarafından
yayınlanmıştır. www.apub.com

Amazon, Amazon logosu ve Amazon Original Stories, Amazon.com,
Inc. veya bağlı şirketlerinin ticari markalarıdır.

ISBN-13: 9781662534034 (dijital)

Kapak tasarımı ve illüstrasyon: Elizabeth Turner Stokes

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1: BEKLEYEN

Bölüm 2: LUCY

Bölüm 3: BEKLEYEN

Bölüm 4: LUCY

Bölüm 5: HEMLOCK

Bölüm 6: LUCY

KIMBERLY LEMMING'İN DİĞER ESERLERİ

YAZAR HAKKINDA

Bölüm 1

BEKLEYEN

Yerel halk bu kadar dağa girilmemesi gerektiğini bilir; turistler ise bilmez. Tabii ki bunun için mutluyum. Eğer dünyada aptallar, yürüyüşçüler ve aptal yürüyüşçüler olmasaydı, on yıllardır süren açlığın ardından gelen kısa süreli rahatlama sonsuza kadar uzayabilirdi.

Onları bir kuzgunun gözünden izledim. Üç erkek ve dört kadın. Geyiklerin en çok otlamayı sevdiği çıkıntının yanındaki kırılğan yosunları çiğnediler. Kadınlardan biri diğerlerinin gerisinde kalmıştı ve arkadaşlarının çevirdiği yosunların üzerinde ayağı kayınca, ağır sırt çantasının ağırlığı onu çıkıntıdan aşağıdaki acımasız kayalıklara düşürmek üzereydi.

Kadın çığlık attı, kollarını salladı. Ben, kemiklerinin altında saklı olan lezzetli iliği hayal ederek ağzımın suyu aktı. O kadar yüksekte düşerse, ölümü çabuk olurdu ve ben de kırık kafatasından en kaliteli şarap gibi kanını yudumlayabilirdim. Kenardan düşmeden önce, ağırlığını öne vererek geriye değil öne doğru düştü. Böylece beni, onun bedeninin lezzetinden mahrum bıraktı.

Ne yazık.

Mavi paltolu en uzun boylu izinsiz giren kişi, sanki benim şaşkınlığımı paylaşıyormuş gibi gözlerini devirdi. "İyi misin Lucy?"

"HARİKA!" diye bağırdı yerden.

Buğday rengi saçlı solgun bir kadın kıkırdadı ve elini onun omzuna koydu. "Mark, kız arkadaşın yürüyüşe pek uygun değil galiba." Fısıltı gibi bir sesle konuştu, ama yerde yatan kadının yumruklarını sıkmasından, herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle konuştuğunu anladım. "Belki bir dahaki sefere onu evde bırakmalısın? Bu kamp gezilerine partnerlerimizi getirmemiz gerektiğine dair bir kural yok."

"Daha yüksek sesle söyle, Stephanie. Kasabada seni duymamış olabilirler," dedi pembe kamufleli bir kadın. Nereye uyum sağlamaya çalıştığı benim anlayabileceğim bir şey değildi. Gerçi, ben ormanımın dışına hiç çıkmamıştım. Onun geldiği yerin pembe şakayıklarla kaplı olmadığını kim söyleyebilir ki?

Stephanie ona bir bakış attı ve iki kadın, benim umursamadığım fısıltılarla tartışmaya başladı. Önemli olan, Lucy'nin uyluklarını gıdıklayan eğrelti otlarının üzerine birkaç damla kan damlatacak kadar nazik olmasıydı. Bir damla, bitkinin sapından aşağı kayarak toprağa düştü ve sonunda tadını alabildim.

Karmaşık ve dolgun. Keskin kıskançlık duygusu, güvensizlikle karışıyordu. Düşüşünün utancından gelen, damakta keskin bir tat bırakan tatlı bir aşağılanma alt tonu vardı. Sonra acı bir kıskançlık tadı geldi. İlk başta çok hafifti, sanki onu inkar etmeye çalışırken dilini ısıtıyormuş gibi.

Benim yardımcım, Stephanie ve sözde eşini yerden izliyordu. İkisi de onun yönüne bakmaya tenezzül etmedi, grubun geri kalanı tartışmaya dalmıştı. Lucy yumruklarını gevşek yosunlara sıkıştırdı ve uyluğundaki kesikten sızan kanın tadı, hayal kırıklığıyla daha da bükülerek, nabız gibi atan ve çalkalanan, açıkça ham bir acıya dönüştü.

Tadı baş döndürücü hale geldi ve neredeyse kendimi açığa çıkararak, atasözündeki kadehimi doldurmak için dikenli sarmaşıklarla onun tenine vurmak üzereydim. Tüm bunların altında, hafif ve kalıcı bir özlem tadı vardı — yumuşak ve sürekli. Bu, en hassas ve değerli şeydi, sadece geçici anlarda gelen, kaybolmadan önce yavaşça tadına varılması gereken bir şeydi.

"Harekete geç," diye fısıldadım sessizce. Lucy içgüdülerine yenik düşüp eşine sarılan kadına saldırırsa, ikisi de aşağıdaki kayalıklara düşecek ve ben de günlerce onların yağ depolarını yiyip bitirebilecektim. Lucy'nin kömür siyahı gözlerinde nefret parlıyordu ve bir an için onun beni dinleyeceğini düşündüm.

Ama o, gözlerini o kadar sıkı kapattı ki, yanlarından gözyaşları süzüldü. "İkisini de lanet olsun," diye küfretti.

Mark, Lucy'nin yanına koştu. Lucy hafifçe gülümsedi ve elini uzattı. Mark, elini tutmak yerine, "Neden burada dinlenip, hazır olduğunda zirvede bizimle buluşmuyorsun?" diye sordu.

"Ne?" diye bağırdı Lucy.

Onun duygularını paylaşmaktan kendimi alamadım. Zavallı, lezzetli yarattığı ormanımda yalnız bırakmak mı? O, onu yemem için bana yalvarıyordu resmen.

Mark kafasının arkasını kaşıdı. "Bak, zirveye sadece otuz dakikalık bir yürüyüş var ve karanlık basmadan çadırları kurmak istiyoruz. Düz yolu takip et, bir şey olmaz."

Lucy başını salladı. "Beni burada tek başıma mı bırakacaksınız? Ya lanet bir puma falan çıkarsa? Bu doğa işlerine alışkın olmadığımı biliyorsunuz."

Mark sinirli bir nefes verdi. "Bunu bana yükleme. Sana zor bir yürüyüş olacağını söylemiştim, ama sen gelmek istedin."

Dudakları kıvrıldı. "Hayır, açıkça seninle yatmaya çalışan kadınla lanet olası bir kamp gezisine çıkmamanı istedim!"

"Sesini alçalt. Sana zaten öyle olmadığını söyledim. Steph ve ben sadece çocukluk arkadaşız. Eğer bunu kaldıramıyorsan, kıskançlığını kontrol altına almalısın."

Yutkundu, çenesini kaldırdı ve cesurca onun gözlerine baktı. "Peki. Git. Ben tek başıma aşağı iniyorum. Belli ki başından beri burada istenmiyordum."

"Bebeğim, bu tartışmayı tekrar yapmayacağım. Dinlen ve kendini topladıktan sonra zirvede bizimle buluş." Arkasını dönüp uzaklaştı. "Hazır başlamışken, tavrını da burada bırak."

Lucy sırtına bir çakıl taşı fırlattı. Taş, sol kalçasına çarptı ve adam irkildi. Omzunun üzerinden sert bir bakış attı ve "Çok olgunca" diye tersledi.

Bu darbe benim için yeterli değildi, ama kaybımdan rahatsız olmadığımı fark ettim. O adamın tadı, terk ettiği kadınıniki kadar güçlü olma ihtimali çok düşüktü.

Arkadaşlarının ayak sesleri uzaklaşınca, Lucy maskesini düşürdü ve açıkça ağlamaya başladı. Onun tadını da aldım, ama acılığına şaşırdım. Öfkesi daha tatlıydı; özlemi en iyisiydi.

Bunu nasıl geri getirebilirim, diye düşündüm.

Ayağa kalkmakta zorlanarak, yolun daha uzağına, bedenimin uyuduğu kuyuya doğru yürüdü. Kuyu, etrafındaki taşlar kadar eskidi

etrafındaki taşlar kadar eskiydi. Asmalar girişı neredeyse tamamen kapatmıştı, ama ağzını kaplayan yosun, uyluklarındaki kesikleri kontrol etmek için yaslandığında eline yumuşak bir dinlenme yeri sağladı.

Cebinden müzik sesi geldi. Telefonunu çıkardı ve iç çekerek evime yaslandı. "Jess, haklıydın. Buraya hiç gelmemeliydim."

"O pislik ne yaptı?" diye bir kadın sesi duyuldu.

"Beni Stephanie ile çadır kurmak için dağın kenarında bir çöp yığını gibi bıraktı."

"Dur, seni bıraktı da ne demek? Kızım, neredesin!"

Lucy inledi ve başını kuyuya yasladı. "Ben iyiyim. Sadece patikanın kenarında mola veriyorum. Geri dönüp onu terk etmek için can atıyorum. Bu noktada ayrılık mesajı bile hak etmiyor."

Telefonun diğer ucunda tabakların sesleri duyuldu. "Sonunda! Evet, tam destek. O şehvetli kışını dağa geri götür ve o ezik herifi unut. Tabii güvenliyse, demek istediğim. Park bekçisini falan aramalı mıyım? Senin bulunduğun yerde var mı onlardan?"

"Biliyorsam ne olayım. Tanrım. Kendimi çok aptal hissediyorum!"

"Aptal değilsin. Yanlış adama şans verdin. Olur böyle şeyler."

"Bana diğerlerinden daha çok oluyor gibi geliyor. Senin ve Jazz'ın sahip olduğu şeyi bulmak bu kadar zor mu?"

"Sadece dene... Hey! ¡Te voy a dar pao pao!" Çocukların kavgası sesleri duyuldu. "Bak, üzgünüm, ama seni sonra arayabilir miyim? Çocuklar tebeşirle oynuyorlar."

"Tabii, yapman gerekeni yap. Aşağı indiğimde seni ararım."

"Öyle yap!"

Tık.

Lucy ayağa kalktı ve kuyuya baktı. Cebinden bir bozuk para çıkardı ve başparmağının ucunda tuttu. "Kaybedenlerle çıkmaktan bıktım."

Gözleri yaşlarla doldu ve titreyerek nefes aldıktan sonra devam etti. "Ne olursa olsun sevmek istiyorum. Hallmark filmlerinde gördüğün, herkesin ve annelerinin sözleşmeyle bir fırın veya bir golden retriever sahibi olmakla yükümlü olduğu, peynirli, mutlu türden bir aşk. Ve hiçbir erkeğin, onlarla yatmak istediği çok açık olan kız arkadaşları yok!"

Omuzları titredi. "Artık yalnız kalmak istemiyorum." Başparmağını hafifçe hareket ettirerek, bozuk parayı kuyruğuma attı.

Düşüşünü izledim ve uzun zamandır unutulmuş bir şeyin dalgası ormanımda yayıldı, yüzyılların tozunu silkeledi. Onun sunduğu şey, küçük ve mütevazı olsa da, uzun, rüyasız bir uykudan sonra alınan ilk nefes gibi hissettirdi. Artık eğilmeyen bu yaratıkları yemekten daha fazlasını yaptığım zamanların anıları yeniden su yüzüne çıktı.

Bir zamanlar tapınıldım.

Bir adım vardı.

Ne idi o?

Lucy dönüp gitmek üzereydi. Eğer bir ağızım olsaydı, gitmemesi için ona yalvarırdım. Kadının ayaklarının dibindeki yaprakların arasında eski, sahiplenici bir dürtü uyandı ve onu bana geri çekmek için ne yapabileceğimi düşündüm. Bana arzularını tekrar tekrar söylemesini ve uzun zamandır unuttuğum ismi bana söylemesini istedim.

Sevmek istiyordu. Bunu yapabilirdim. Onun kanını ve simgesini tatlı bir armağan olarak karşılığında onun dileğini yerine getirebilirdim. En yeni yardımcım için her şeyi yapardım.

Hayır.

Rahibem için her şeyi yapardım.

Bölüm 2

LUCY

Bu lanet sis nereden geldi?" Önümü zar zor görebiliyordum. Doğa bile bana karşı çalışıyordu. Ağlamaktan kendime gelip dağdan aşağı inmeye karar verdiğim anda, sanki biri duman makinesini çalıştırmış gibi sis tüm bölgeyi kaplamıştı.

"Sadece kabullenip herkesin olduğu tepeye çıkmalı mıyım?" Gurur ve hayatta kalma içgüdüğü birbiriyle savaşıyordu. Gururlu, bağımsız kadın konuşmamı sohbete çoktan göndermişim ve şimdi biraz sis olduğu için sözümünden dönme düşüncesi ruhuma hiç uymuyordu. Ürkütücü bir ormanda yalnız kalmak da öyle, ama bir erkek için standartlarını düşürmenin sonucu buydu. Saçma sapan bir şey yüzünden dağ yamacında mahsur kalmışım.

Buraya kadar yürümek yaklaşık üç saatimizi aldı, ama bunun çoğu benim çok fazla mola vermem yüzündendi. Kışım bu eğim için çok fazla sallanıyordu. Aşağı inmek muhtemelen bu kadar uzun sürmezdi. Her halükarda, güneş yakında batacağı ve bir karar vermem gerekiyordu. Kuyruğumu kıstırıp Mark'a dönme düşüncesinden ne kadar nefret etsem de, bu muhtemelen daha güvenli seçenektir. Kararımı verdikten sonra patikaya doğru yola çıktım.

Bir kuzgun başımın üzerinden uçup önümdeki yola kondu. Yaratık dönüp bana tehditkar bir şekilde baktı.

Özellikle batıl inançlı biri değildim, ama yolun ortasında duran ve bir kadına dik dik bakan bir kuzgun, *pek de iyiye* işaret gibi görünmüyordu.

"Yardımcı olabilir miyim?"

Gak.

"Ben... Bu bilgiyle ne yapacağımı bilmiyorum." Kuşun arkasındaki patikada bir şey homurdandı.

"Biliyor musun? Aşağı da iyi. İyi bakmışsın, kuş." Birdenbire yön değiştirip diğer tarafa koştum. "Aslında aşağı harika. Dürüst olmak gerekirse, benim ilk tercihim."

Ürkütücü kuştan uzaklaşmak için patikadan aşağı koştum, dağ duvarına yaslanmak zorunda olduğum dar patikanın sonuna gelene kadar arkama bakmadım. Bu bölümün yukarı çıkarken beni ne kadar korkuttuğunu tamamen unutmuş olarak tsk tsk yaptım. Sırt çantamı daha yukarı kaydırđım, kayışları sıktım ve ayaklarımla patikada kaymaya başladım. "Buraya gerçek bir yol falan yapamazlar mıydı? Dağın içinden otoyol için tünel yapabiliyorlar, ama benim lanet olası bir yolda Charleston adımlarıyla yürümemi gerektirmeyen bir yürüyüş yolu yapamıyorlar..."

Ayağım kaydı ve çığlık attım, kendimi duvara yaslayarak. "Oh, hayır. Geri dönüyorum." Yönümü tersine çevirerek, sağa doğru yan adımlarla yürümeye başladım. Kafama bir çakıl taşı düştü.

Yukarı baktığımda, daha fazla taşın bana doğru yuvarlandığını gördüm. Büyük bir taş ayağımın yanına çarptı ve yolun bir parçasını da beraberinde götürdü. "Oh, lanet olsun!" Hayatım buna bağılıymış gibi soluma atladım ve kaymaya başladım. Çakıl taşları bir anda kayalara dönüştü. Yol yeterince genişlediğinde, kaçmaya çalışarak koşmaya başladım. Etrafımda tozlar yükselirken, yer deprem gibi gürledi. Bir şey bacağımın arkasına çarptı ve sert bir şekilde yere düştüm. Çığlık atarak, başımı sırt çantamla korudum ve güvenli olmak için dağ duvarına olabildiğince yakın bir yere kıvrıldım.

Birkaç dakika sonra toz yatıştı ve hala hayatta olduğumu fark ettiğimde oldukça şaşırdım. Ayak bileğim çok acıyordu. "Siyah kıcıımı doğaya çıkardığım için başıma gelen bu. Bu temiz hava bir saldırı. Evde margarita içip *Love Is Blind* izliyor olabilirdim. Yeter artık, erkeklerden vazgeçiyorum. Flört etmek bu dünyanın kötülüğü ve bir manastır bulup lanet olası bir rahibe olacağım."

"İyi misin kardeşim?" Bir ses kıkırdadı. Sislerin içinden, hayatımda gördüğüm en yakışıklı erkeklerden biri çıktı. Sarı saçları, Fabio'nun romantik romanlarındaki gibi uzun ve dalgalıydı, gözleri gökyüzünden daha maviydi ve omuzları, ağzım açık kalacak kadar genişti. Kırmızı flanel gömleğinin düğmeleri açıktı, altındaki kaslı karın kaslarını açıkça görebiliyordum.

yüzünde kırıklıklar ve sakalları olmasaydı, neredeyse onun Fabio olduğunu düşünürdüm.

Flanel Fabio yanıma diz çöküp bileğimi inceledi. "Kötü bir burkulma gibi görünüyor, hanımefendi. Başka bir yeriniz incindi mi?"

"Ben..." Kafamı çarpmış olmalıyım çünkü konuşamıyordum. "Ben ..."

Adam beni incelerken kaşlarını çattı. "Hmm, başka bir yaralanma görmüyorum, ama şokta olabilirsiniz. Muayene olmak için kliniğe gitmelisiniz. Buradan çok uzak değil. Sizi oraya götüreyim." Beni kaldırmak için harekete geçti.

Elimi göğsüne koydum. "Oh, hayır, ben ağırım ve eminim kendi başıma yürüyebilirim." Ayağa kalkmak için hareket ettim, ama ayak bileğimden bir acı geçti ve yüzümü buruşturdum.

"Tamam, burada ısrar etmem gerekiyor" dedi ve beni güçlü kollarına aldı. Beni göğsüne yasladı ve "Gördün mü? Senin gibi narin birini taşımak hiç zor değil. Ben Noah. Senin adın ne?" dedi.

Birçok şeyim vardı ama narin olmak onlardan biri değildi. Yine de, Flanel Fabio Noah beni kaldırırken homurdanmadı bile. Kahretsin. BAYILDIM. Erkeklerden vazgeçtiğimi söylemiş miydim? Flört uygulamalarından vazgeçmiştim. Evet, onlardan. "Ben Lucy."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Lucy. Hiç ata bindin mi?"

"Ata mı?" diye sordum.

Noah güldü. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Merak etme, Clide bir beyefendidir." Sislerin içinden beyaz bir at belirdi ve yanımıza doğru koştu.

Tereddütle, Noah'ın bana binmeme yardım etmesine izin verdim ve eyerde rahatladım. Noah dizginleri aldı ve atı ormanın içine giden daha küçük bir patikaya yönlendirdi. "Peki... sen ve bu prens gibi görünen at, dağlarda dolaşıp yardıma muhtaç genç kızları mı arıyorsunuz, yoksa ben şanslı ilk kız mıyım?"

"Biliyorsun, her gün bu umutla yola çıkıyoruz ama her zaman eli boş dönüyoruz. Güzel kızların bir efsane olduğunu düşünmeye başlamıştım. Meğer kayalıkları devriye gezmeme gerekirdi. Ama cidden, seni bulduğum için şanslısın. Sürüm son birkaç haftadır kasabanın diğer tarafında otliyordu. Eğer onları taşıma zamanı gelmemiş olsaydı

, kim bilir burada ne kadar süre tek başına kalırdın."

"Sürün mü?" diye sordum. Sis içinde hareket eden bulutlara benzeyen bir şeye başını salladı. Noah ısıklık çaldı ve bir grup alpaka kafalarını okşatmak için yaklaştı. "Bu dağlarda çok fazla otlak yok, bu yüzden sürüyü sürekli hareket halinde tutmam gerekiyor."

Duskipetal adında sevimli bir kasabaya varana kadar amaçsızca sohbet ettik. Ana cadde boyunca kırmızı tuğlalı dükkanların önü, el boyaması tabelalar ve her dükkanın önünü süsleyen çiçek kutuları ile tamamlanmıştı. Her pencere pervazının üzerinde özenle oyulmuş balkabakları dururken, cadı şapkalı korkuluklar, tatil kabaklarını bir ısıklık almak isteyen geçen kuşlardan koruyordu. Köşedeki küçük fırından tarçın ve hindistan cevizi kokusu geliyordu ve ben de yanındaki, Ansel'in ünlü kabak baharatlı latte'sini tanıtan kahve dükkanına uğramayı aklımda tuttum.

Caddenin karşısındaki kitapçıdan flanel giymiş, yine inanılmaz derecede çekici bir adam çıktı; dükkanın köpeğinin kafasını dostça okşadıktan sonra Noah ve bana yaklaştı. Uzun boylu, zayıf ve sakalsızdı, yüzü ise şaşırtıcı derecede çekiciydi. "Noah, seni kurnaz köpek. Dağların bu kadar içlerinde böyle güzel bir şeyi nereden buldun?"

Ve zevki de iyiydi. Duskipetal benim tarzım bir kasaba gibi görünmeye başlamıştı.

Noah sırtıtarak elini sahiplenici bir hareketle dizime koydu. "Ansel, bu Lucy; Lucy, Ansel, Duskipetal'ın en iyi fırıncısı."

"Beau bunu duymasın." Ansel kıkırdadı. Sonra elini ağzına götürdü ve bana komplo kurarcasına fısıldadı, "Ama doğru. Öyleyim."

İyi niyetle başımı eğdim. "Tanıştığımıza memnun oldum."

Noah dizime hafifçe bastırdı ve "Eagle's Nest Trail'de kaya heyelanına yakalandı. Clide ve ben onu kliniğe götürüyoruz, bileğini muayene ettireceğiz" dedi.

Ansel ona kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi? Bak Lucy, sırf sana yardım etti diye kendini suçlu hissetme ve onunla Hasat Festivali'ne gitme. Sen bu kasabaya yeni geldin, bu da seni bir nevi

seni bir ünlü yapar. Senin gibi bir kadın, senin seviyende biriyle gelmelidir."

"Kasabanın en iyi fırıncısı gibi mi?" diye sordum alaycı bir şekilde.

Şok olmuş gibi göğsüne elini koydu. "Bu çok ani oldu! Ama ısrar ediyorsan..."

"Tamam, tamam. Defol git." Noah adamı gömleğinin yakasından tutup atın önünden çekti. "Seninle acıma randevusu yapmaktan daha önemli işleri var."

Ansel sadece gözlerini devirdi ve at hızını yeniden artırırken bize el salladı. "Fikrini değiştirirsen haber ver. Ya da fırıncılık yapmaya karar verirsen. Dükkanda bir çift el daha işime yarar."

Noah gergin bir şekilde kafasının arkasını kaşdı. "Onun için üzgünüm. En azından kasabadaki bekarlar kan kokusunu almadan önce seni kliniğe götürsem iyi olur diye düşündüm."

"Sorun değil, umurumda değil." Güldüm. Yılın en hafif tabiri. Yaşadığım günün ardından, bir grup yakışıklı erkek bana iltifat etmek isterse, ben de buna hazırdım.

Telefonum titredi ve onu çıkarıp arkadaşlarımla yaptığım grup sohbetinden gelen bir bildirimi gördüm.

Scarlett: Jess, o ezik herifin seni dağın yamacında bıraktığını söyledi. İyi misin? Daha da önemlisi, ondan kurtulduk mu?

Kira: Lütfen bana sonunda onun hakkında kötü konuşabileceğimizi söyle. Gülmemek için yanağımın içini ısırdım ve cevap verdim.

Lucy: Evet, kurtulduk. Evet, kötü konuşun, kendimi daha iyi hissedeceğim.

Scarlett: ZAMANIM GELDİ! Tanrım, nereden başlasam? Saç çizgisinden mi? Trap müziğe olan takıntı mı? Olasılıklar sonsuzdur.

Kira: Benim şöhretimi çalma kaltak! Bana bir dakika ver, bunun için bir slayt gösterisi hazırladım.

Lucy: Kaya heyelanına yakalandım ama sorun yok. Sadece bileğim burkuldu. Yerel halktan biri, beyaz atıyla birlikte parlak zırhlı bir şövalye gibi ortaya çıktı.

Kira: Ne, kızım neredesin?

Lucy: Duskpetal adında küçük bir kasabada. Beş dakikadır buradayım ve şimdiden romantik roman kahramanı tarafından kurtarıldım, randevuya davet edildim ve sanırım bir fırında iş teklifi aldım? Ya tökezledim

masal kitabındaki bir kasabada ya da bir tarikata kaçırılmak üzereyim. Hangisi olduğunu anlamak için fırını denemeden bekleyeceğim.

Kira: Tarikat lideri ne kadar yakışıklı?

Cevap veremeden, at hedefimizin önünde durdu ve Noah elini uzattı. Elini tuttum ve sağlam bacağımı kullanarak yan oturarak kaymak istedim, ama Noah beni tekrar kollarının arasına aldı ve kliniğe taşıdı.

İçeride, klasik bir küçük kasaba cazibesi vardı. Pencere kenarları saksı bitkileriyle süslenmişti, hemşirenin masasında ise birkaç boyalı balkabağı duruyordu. Antiseptik kokusu, elmalı turtanın hafif kokusuyla karışıyordu. Resepsiyonun yanındaki halının üzerinde bir golden retriever uzanmış yatıyordu. Hemşire, bingo kulübünün diğer üyeleriyle paylaşmadan önce dedikodu yaparken yaşlıların yaptığı gibi kaşlarını kaldırdı. Sırıtişını zar zor gizlemeye çalışarak arka odayı işaret etti.

"Dr. Crane içeride," dedi, ses tonu neredeyse bir uyarı gibiydi.

Noah yüzünü buruşturdu ve teşekkür etmek için başını salladı. Beni oturup kayıt yaptırmak yerine, arka odaya girdi ve beni nazikçe muayene masasına yatırdı, kulağımın arkasındaki örgüyü düzelttikten sonra uzaklaştı. "Hayvanlarım jack-o'-lantern'leri mahvetmeden önce yanlarına dönmem gerek," diye mırıldandı ve bana özür dilercesine gülümsedi. "Burada ışın bittiğinde, Evangeline sana hanın içinde dinlenebileceğin bir oda ayarlayabilir. Günlük işlerimi bitirince sana yiyecek bir şeyler getireceğim."

"Oh, buna gerek yok."

"Biliyorum." Ayak bileğimi yükseltmek için baldırıma bir yastık koydu. "Şimdi doktorun dediklerini yap ve sana bakmama izin ver."

O ayrılırken, ben sadece dilim tutulmuş bir şekilde bakakaldım. Bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü ağızımdan çıkan sonraki sözler şunlardı: "Biz neyiz?"

Kapı gıcırdayarak açıldı ve Dr. Crane içeri girdi. Bir tuğla duvar kadar yaklaşılabılır görünüyordu, ama iki kat daha sağlam ve garip bir şekilde... tanıdık geliyordu. Koyu renkli gözleri bir anlığına benimkilerle buluştu, sonra ayak bileğime bir bakış attı; sonra verimli bir sinirle kollarını sıvadı.

"Kayalıklarla bir kaza geçirdin, değil mi?" diye mırıldandı. Sıcak, nasırlı elleri şaşırtıcı bir naziklikle ayak bileğimin üzerinde kaydı. Vücudu benimkine bu kadar yakinken, erkeksi kokusu kalbimin atışını altüst etti. Flört hayatının bu kadar berbat olmasına şaşmamalı. Bütün yakışıklı erkekler bizden dağlarda saklanıyormuş.

Ondan gözlerimi ayırdım ve boğazımı temizledim. "Kayaların düştüğünü nereden bildin?" Bu farkındalık beni duraksattı ve doktora şüpheli bir bakış attım.

Crane'in çenesi biraz gerildi; sonra başını sallayarak şüphelerimi giderdi ve cevap verdi: "Bu kasabada sır yoktur. Noah'ın seni önce bulması da yardımcı olmadı. O adamın atından daha çok sevdiği tek şey, dedikoduları ilk duyuran kişi olmaktır. Ön tarafta duran Bayan Evangeline, şüphesiz ki, kasabanın dedikoducusu tarafından getirilen genç kadını kasabanın yarısına haber vermiştir." Çekmecedan elastik bandaj aldı ve bileğimi sarmaya başladı.

"Demek küçük kasabalarda mahremiyet olmadığı söylentisi doğru mu? Ben hep bunun abartı olduğunu düşünmüştüm."

"Bu, kaya kayması kadar gerçektir, hanımefendi," dedi.

Onun yüzüne bakmadan edemedim; onda çok tanıdık bir şey vardı. Evet, yakışıklıydı, ama bundan daha fazlası vardı. Düzgün kesilmiş sakalı dudaklarını çerçeveliyordu ve uzun kirpikleri, yakıcı bakışlarının üzerine gölge düşürüyordu. Elimi kaldırıp başının üst kısmını engelledim. Onu siyah kovboy şapkasıyla hayal edersem, o zaman...

Dr. Crane, kaşlarını kaldırarak sert bakışımı karşıladı. "Saçımı karıştırmak istiyorsan, korkarım pek fazla kalmadı," dedi, kısa ve temiz kesilmiş saçlarına atıfta bulunarak.

"Hiç kimse sana Beverly Jenkins'in *Night Hawk*'ın kapak modeline benzediğinizi söyleyen oldu mu?"

Sözlerimi sindirircesine bir kez, sonra iki kez gözlerini kırptı, ardından zoraki bir gülümsemeyle, "Bunu bir iltifat olarak kabul edeceğim," dedi ve bandajımı hızla tamamladı. "Bacağını sakatlamamak için bandajı çıkarma. Geceyi geçireceğin yere vardığında, yaklaşık yirmi dakika buz uygulamanı tavsiye ederim. Bu şişliği azaltacaktır. İstersen burada kalıp buz koyabilirsin, ama bencilce konuşursam, kasabanın yarısının burada dolaşmasını istemem.

bekleme odamda dolaşıp, yeni gelen hakkında ayrıntılar öğrenmeye çalışıyordu. Öyleyse git.

"Oh, kalmayacağım. Uber'i arayıp beni şehre geri götürmesini isteyeceğim. Kasabanız güzel değil demiyorum, ama şimdilik doğadan yeterince keyif aldım."

"Olmaz!" diye bağırdı. Dr. Crane, onun bu patlamasına benden daha çok şaşırılmış görünüyordu. Kapıda durdu ve gergin bir şekilde ensesini ovuşturduktan sonra bana baktı. "Sıkışan kayaların etkilediği tek yerin senin gittiğin patika olduğunu mu sanıyorsun? Ana yolun tamamı moloz yığını altında. En az birkaç gün sürer temizlenmesi. Bir blok ötede bir oda ve kahvaltı yeri var. Ön tarafta Bayan Evangeline ile konuşun, size tekerlekli sandalye veya koltuk değneği ayarlayacaktır. Seçim sizin." Bunun üzerine kapıyı kapatarak odadan çıktı.

"Sanırım iltifatları sevmiyor." Eşyalarımı topladım ve ağır sırt çantamı omzuma astım, sakat bileğime fazla yük bindirmemeye dikkat ettim. Resepsiyona döndüğümde, Bayan Evangeline ortalıkta yoktu. Onu çağırdım ve birkaç dakika bekledim, ama geri dönmedi. "Belki molaya çıkmıştır?"

Tezgahtan bir not kartı aldım ve daha sonra fatura için benimle iletişime geçebilmesi için bilgilerini yazdım. Ne yazık ki, bekleme odasında tekerlekli sandalye veya koltuk değneği yoktu ve ben de doktorun muayenehanesini basmaya niyetli değildim, bu da demektir ki, katlanıp otele kadar topallayarak gitmek zorundaydım.

Sırt çantamı omzuma asmış, ayak bileğim ağrıyarak kliniğin kapısından içeri girdim; kapı arkamdan kapanırken hafif bir zil sesi çıkardı. Kasabanın ana caddesine çıktım ama karşımda... hiçbir şey yoktu. Boş kaldırım her iki yönde de uzanıyordu. Buraya ilk geldiğimde hissettiğim o çekici koşuşturma tamamen yok olmuştu.

Durup, kliniğin kapısına hafifçe yaslandım ve tüylerim diken diken oldu. Belki de bu, küçük kasabaların tuhaflığından kaynaklanıyordu, ya da belki de ben kendi iyiliğim için fazla paranoyaktım. Yine de,

Bu çok garipti. Şehirde sokaklar asla bu kadar ıssız olmazdı. Telefonumu çıkarıp sohbele hızlı bir güncelleme gönderdim.

Lucy: Herkes gitmiş. Küçük kasabalarda grupça çay molası falan mı veriliyor?

Jess: Kasabanın adı Dusketal demiştin, değil mi? İnternette bulamıyorum.

Lucy: Sanırım öyleydi. Doğrusu, rüzgarda uçuşan Noah'ın saçlarından başka bir şeye odaklanmamıştım.

Kira: Dekorasyon durumu nasıl? Dev baykuş heykelleri veya aşırı süslü şapkalı adam heykelleri var mı?

Şüpheli bahçe süsleri veya içinde şüpheli şeyler olan punch kaseleri var mı diye etrafa baktım.

Lucy: Hiçbir şey görmedim, ama bunun nedeni, kabak veya korkuluklarla ilgisi olmayan süslemelerin yasaklanmış olması olabilir.

Jess: Tanrım. Bu bir tarikat!

Omurgamdan bir ürperti geçti ve etrafa bakındım, bornozlu bir adamın ortaya çıkıp bana zorla Kool-Aid içirmesini bekler gibiydim.

Scarlett: Onu korkutma! Ama Lucy, bebeğim, sen iyi olacaksın. Sivilizasyona geri dönmek için bir araç bulabilir misin?

Omzumun üzerinden klinik penceresine bir göz attım, belki Evangeline Hanım ya da Dr. Crane yeniden ortaya çıkmışlardır diye, bu dünyada hala başka insanların var olduğunu bana hatırlatmak için. Ama klinik hala boştu. Titrek bir nefes alarak, kayaların düşmesiyle ilgili bilgiyi sohbele ilettim ve sessizliğin içinde ayak seslerimin yankılandığını düşünmemeye çalışarak caddeden aşağı doğru yürüdüm.

Taze kurabiye kokusu havada yayılıyordu ve köşede bir başka fırın daha fark ettim. Bu kasabanın iki fırını besleyecek kadar tatlı yediğini düşünmek çılgınca geliyordu. Yanında, Honeybee Inn'in tabelası rüzgarda hafifçe sallanıyordu. En azından sığınabileceğim bir yer olduğu için rahat bir nefes aldım. İçeri girince bir oda tutup sabaha kadar saklanabilirdim. Sokaklar tamamen boş olmasına rağmen, bir şeyin beni izlediğini hissetmekten kendimi alamıyordum.

Bölüm 3

BEKLEYEN

Modern kadınları baştan çıkarmak çok daha zordu.

Anılarımı oluşturan sonsuzlukların içinde, erkeklerin sevgililerine küçük, takılabilir biblolar hediye ettiklerini ya da ormandaki bazı iğrenç yaratıkları yendiklerini hatırladım. Rahibem o meraklı zihnini gizleyemezse, ona ne bir hayvan ne de bir biblo hediye etme şansım olurdu.

Night Hawk'ın kopyasını kuyuma geri attım ve yıllar boyunca geçmiş yemeklerden topladığım çeşitli yayınları gözden geçirdim. Çoğu, gerçek avın heyecanını elinden alan silahlarla dolu avcı dergileri ve ölü hayvanlar ve balıklar tutan erkeklerle doluydu. Hiçbiri, Rahibemin isteyeceği türden aşıklar gibi görünmüyordu. Geriye kalanlar, ara sıra yürüyüş meraklısı kadınlar veya isteksizce uyum sağlayan eşler tarafından bırakılmış küçük bir romantik roman koleksiyonuydu.

Onu selamlamak için kullandığım uzun saçlı, geniş göğüslü adamın yüzünü beğenmişti. Yüzü koleksiyonumdaki birçok romanda geçiyordu, bu yüzden en azından iyi bir yüz olmalıydı. Başlangıçta, diğer kasaba halkı için yeniden kullanmak üzere saç rengini değiştirmeyi planlamıştım, ama şimdi onun bunu fark etmeyecek kadar kurnaz olmadığını biliyorum.

Onun dokunuşunun beklenmedik hoşluğu da bir sorun olacaktı. Avatarımı sadece ona dokunmak için kullanmıştım, ama uzun süredir yalnız olan biri için canlıların sıcaklığı yakıcıydı. Ona kendim olarak yaklaşmamaya dikkat etmem gerekecekti. Ormandaki diğer yaratıklar gibi ben de bir erkeğin şeklini alabilirdim, ancak yakın mesafede kim olduğumu gizlemek daha zordu. İnsanlar bile bir ebediye gözlerinin içine baktıklarında onu tanırlardı. Hemlock ağaçlarının kökleri tek bir kelimeyle yeni şekillere dönüştürülebilirdi, ancak kasabayı oluşturmak için harcadığım güçten dolayı, ben

Bir seferde birkaç düzineden fazla kasaba sakininin görünüşünü sürdürmek için gereken odaklanmayı sağlamakta zorluk çekiyordum.

Onu kasabaya taşıdığımda, onun sıcaklığını neredeyse hiç fark etmemiştim. Her şeyi ayarlamakla o kadar meşguldüm ki. Ama soruları beni şaşırtmıştı.

Elimdeki kitaba sert bir bakış attım. Kapaktaki güçlü kollu korsan, sadece gün batımına doğru bakmaya devam ediyordu. Kitabın kapağını yırttım, kuyuya attım ve yerine bir dergi aldım. Bu dergi, avcı dergilerindeki çeşitli balıkçılardan daha geniş bir gemi yelpazesi sunuyordu. Bunun yerine, kan dolaşımını engelleyecek kadar dar kot pantolonlar giymiş, şık giyinmiş esnek erkekler birbirlerine sarılırken, bir kadın kulağına bir parfüm hakkında bir şeyler fısıldıyordu. "Bu adamları tanıyamaz, değil mi?"

"Bu da ne?" Alaycı bir kıkırdama geldi. "Unutulmuş kök o kadar çürümüş mü ki, dağındaki davetsiz misafirleri görmezden gelip dedikodu köşesini tercih ediyor?"

"Defol git," dedim ve onun sesinin geldiği yöne doğru budaklı bir asma dalıyla vurdum.

Shriek darbeden kaçtı, opossumun keskin pençeleri kuyumun üzerinde duran bir dala tutundu. "Hassas şey," diye iç geçirdi. "Vadiler ve dolambaçlı nehirler üzerinden arkadaşımı ziyarete gidiyorum ve karşılığında aldığım teşekkür bu mu?"

"Ziyaret mi?" diye alay ettim. Shriek'in bölgesi doğudaki sisli vadilerdi. O kadar uzağa kadar giden nadir bir ruh vardı. Kampçılar bol olduğu bir zamanda onu beslenmesi için benim bölgeme girmesine izin verme hatasını yapmıştım; o lanet olası zavallı o günden beri bana sürekli ekmek kırıntıları için sataşıyordu. İyiliğin seni nereye götürdüğünü gösterir. "Burada senin için kırıntı yok. Evine git." "Görüyorum ki kış rüzgarları yalanları da beraberinde getirmiş. Şu anda altı insan senin tahtında kamp kurmuş durumda. Bir diğeri ise hâlâ dolaşıyor.

Son ziyaretimde orada olmayan boş bir köyün etrafında."

Ellerim derginin üzerinde dondu. Shriek kasabadan geçip rahibemi görmüş olmalıydı. Öfke altımdaki toprağı kararttı. Bu kıkırdayan aptalın ona yaklaşmasını istemiyordum. "Taçtan bir tane al. Sana çok yakışacak mavi giysili bir adam var."

Opossumun başı yana eğildi. "Aman Tanrım. Bu isteği çok... *çabuk* kabul ettin."

"Eğer bu senden kurtulmam anlamına geliyorsa. Git buradan," dedim, ona elimi sallayarak. "Olabilir." Düşündü, kuyruğunun ucuyla dala vurarak.

"Ama merak başlı başına bir açlıktır ve sen onu doyuracak hiçbir şey sunmadın."

"Yüzyıllar beni senin soytarına mı dönüştürdü? Git buradan."

Başını arkasına, kasabanın yönüne çevirdi, sonra tekrar bana döndü. "Söylesene, Dusketal kasabasındaki kız senin mi? O yürüyüşçüler bunca zaman sonra sana bir kurban sundular mı?"

Gurur, çevredeki meşe ağaçlarının meşe palamutlarını şişmanlattı. Benim kadar yaşlı olmasına rağmen, Shriek hiç tanrı unvanını almamıştı. Eski insanlar bile onu sadece kötü niyetli bir düzenbaz olarak görüyordu. Bu gerçeğin onu içten içe yediğini biliyordum. Benim gibi zayıf düşmüş olsam da, takipçilerimin kalıntıları bana onun hayal bile edemeyeceği kadar fazla güç veriyordu. Boynumdaki kolyeden Lucy'nin sunduğu şeyi çıkardım ve Shriek'in görmesi için parayı kaldırdım. "Evet, o benim."

Shriek'in pençeleri kuyunun taşına saplandı. Benim simgemi görünce, boncuk gibi gözleri imkansız bir şekilde büyüdü. "*O da ne?*"

Yüzümdeki kaslar yanlış kullanımdan gerginleşirken, alaycı bir gülümseme attım. "Ne?

O kadar uzun süredir peşimde kırıntılar için koşuşturuyorsun ki, bir sununun neye benzediğini bile hatırlamıyorsun?"

Öfke, opossumun kürkünün dökülmesine neden oldu ve sonunda bir iskeletten başka bir şey kalmadı. Dişlerini tıklatarak, Shriek sakinliğini geri kazandı ve parlak kürklü bir kemirgenin şekline geri döndü. "Kibirli piç. Ona ne söz verdin? Senin gibi harap bir zavallının benden daha fazla gücü olamaz. Bana ne istediğini söyle, ben de ona simgesinin yanlış yere konduğunu göstereyim."

Derginin sayfalarını çevirerek, Lucy'mi şaşırtmak ve sevindirmek için çeşitli yüzler seçtim. "Önce artıkları dileniyorsun, şimdi de rahibemi kaçırmak istiyorsun. Beni tanırsın, eski dostum. Benim cömertliğimin de sınırları vardır."

Öfke, opossumun küçük vücudunu o kadar hırpaladı ki, tekrar deri değiştireceğini sandım. Sonra sakinlik yüz hatlarını yatıştırdı ve ardından beni duraksatan kendini beğenmiş bir sırıtış geldi. "Henüz onun dileğini yerine getirmedin. Bu yüzden ruhu dağa bağlı kalmaya devam ediyor."

"Gerçekleştireceğim."

Shriek, kuyruğunu dalın etrafına dolayarak baş aşağı sarkmaya başladı. "Öyle mi? Dilek bir kez dilendiğinde, onu yerine getirmek için sadece üç günün var."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun? Vadilerinize dönün; burada size yemek yok."

"Oh, bunu bilemem. Sonbahar hasadını topluyormuşsun gibi görünüyor. Sen dişlerini geçiremeden biri meyveleri koparsa çok yazık olur." Shriek kuyudan indi ve çalılara çekildi. Uçmadan önce, kasabama son bir kez baktı ve gülümsedi. "Dikkatli ol, Unutulmuş Olan. Rahibenin ayakları çok gezgin görünüyor."

Kemirgenin ağaçların arasında kaybolmasını bekledikten sonra, Lucy'yi araması için bir kuzgun gönderdim. Onu bıraktığım hanın yakınlarında, kasabadan uzaklaşarak amaçsızca dolaşırken bulundu.

"Merhaba?" diye seslendi, uzun bir sopayı baston olarak kullanarak boş sokaklarda topallayarak yürüdü. Heyecanımdan, sadece burkulmuş bir ayak bileği ile ne kadar kolay hareket edebileceğini düşünmemiştim. Daha akıllı bir tanrı bacaklarını kıırdı. Shriek onu kendi bölgesine götürmeyi başarırca, onu geri getirmek neredeyse imkansız olurdu. Tabii onu hemen yemeye karar vermezse. Bir yardımcı, herhangi bir tanrı için bir nimet ve çevredeki rakipler için doğrudan bir tehditti. Kıskaç ve nankör birinin, bana ait olanı benden almak için onu öldürmeye kalkışmayacağını sanmıyordum. Lucy benim dağımda olduğu sürece, Shriek ona dokunamazdı, tabii o ya da ben onu davet etmedikçe. Ama onu uzaklara çekerse...

Ellerimi toprağa vurarak, kök ağını kullanarak kasaba halkını yerlerine geri gönderdim. Kaybedecek zaman yoktu. İlk gün neredeyse bitmek üzereydi ve baştan çıkarmam gereken bir rahibe vardı.

Bölüm 4

LUCY

"Merhaba?" diye seslendim. Cevap yoktu. Oda ve kahvaltı tesisinin birinci katını, hatta yanındaki fırını ve onun yanındaki antika dükkanını bile aradım. Çantamı hanın kapısının yanına bırakmak için durup, bir sonraki dükkana bakmak için köşeyi döndüm.

İçeri girdiğimde kapı zili çaldı. "Bir şekerci dükkanı mı?"

İçeriye hızlıca baktığımda, diğerleri gibi boş olduğunu gördüm. Sıralar halinde dizilmiş lezzetli çikolatalar, bu küçük kasabanın imkansız derecede güvenli cazibesi içinde tamamen korumasız bırakılmıştı. Hayatımda hiç bu kadar güçlü bir hırsızlık dürtüsü hissetmemiştim, ama direndim ve çıkarken kapıyı arkamdan kapattım. "Bu hayalet kasabada iki fırın ve bir şekerciyi destekleyecek kadar insan nasıl olabilir? Lanet kasabanın her yerini dolaştım ve tek bir market ya da Dollar General bile görmedim. Yiyecekleri nereden alıyorlar? Dişçi muayenehanesi nerede? Onun çok para kazandığını biliyorum."

Sokağın ilerisine doğru topallayarak yürüdüm, bastonumu göğsüme dayadım, ellerimi ağzımın iki yanına koyup "MERHABA!" diye bağırdım.

Hala cevap yoktu.

Şeker dükkanının duvarı boyunca güzel beyaz çiçekler büyüyordu ve yapacak başka bir şeyim olmadığı için, onlara daha yakından bakmak için yanlarına doğru yürüdüm. En şişman küçük yaban arısı, rahatça oturabileceği kadar büyük olmayan çiçekler üzerinde çalışıyordu. Bu sevimli mücadele beni güldürdü ve telefonumla bir fotoğraf çektim. Arı işini bitirip uçup gitti. Hatıra olarak çiçeği koparmak için elimi uzattım.

"Bunu yapma!" diye bir erkek sesi duyuldu.

Sesin kaynağını bulmak için arkama döndüm, ancak sesin ormandan geldiğini fark ettim. "Orada kimse var mı?" diye sordum.

"Buradayım!" diye seslendi. Balıkçı kıyafetleri giymiş uzun boylu, solgun bir adam ağaçların arasından çıktı ve bana el salladı. "Demek eski dikenleri uyandıran dilekçe sahibi sensin?"

"Ben neyim şimdi? Bakın, yürüyüşe çıkmıştım ama bir kaya düşmesi sırasında mahsur kaldım. Bir pansiyonda kalacak bir yer arıyordum ama orada kimseyi bulamadım."

Adam güldü, kahverengi kıvrıkcık saçları gözlerinin üzerine düştü. "O zaman şanslı olduğunu düşün ve kaçmanı öneririm. O piç kurusu uzun süre ortada olmayacak."

"Pardon?"

Adam başını salladı. "Bu dağlarda geyiklerden başka şeyler de yaşıyor. Kimse sana dilediğine dikkat etmeni söylemedi mi? Senin gibi saf birini anında yutarlar."

"Burada yamyamlar mı var?"

Yaklaşarak yürüdü, sonra kaldırıma ulaşmadan hemen önce tökezledi. Dengede durarak, kıkırdadı ve beni yanına çağırdı. "Merak etme, bir şey olmayacak. Gece çökmeden buradan çıkmak için hala yeterince gün ışığı var. Elimi tut, seni götüreceğim."

Etrafımda bir tedirginlik hissi yayıldı. Elimi göğsüme götürdüm, onun elini tutup tutmamayı bilemedim. "Biliyor musun, sanırım hanede bekleyeceğim ve sabah kendi yolumu bulacağım."

Yüzündeki neşe kayboldu ve bir zamanlar neşeli, dostça bakan gözleri, çökmüş ve nefret dolu bir hale büründü. "Aptal olma. Ne dilediysen, o çürümüş şey bedelsiz olarak yerine getirmeyecektir. Tabii, onun dikenlerinin ne kadar derine battığını öğrenmek için can atmıyorsan." Tekrar elini uzattı.

"Dilek mi? Ne demek istediğini anlamıyorum..." "LUCY," diye bağırdı Dr. Crane.

Dönüp baktım, neredeyse kalbim yerinden çıkacaktı. Doktor uzun, güçlü adımlarla bana doğru yürüdü. Beni kolumdan tutup kendine doğru çekti. "Böyle dolaşarak ne yapıyorsun? O bileğini dinlendirmelisin. Sana hanında dinlenmeni söylemiştim."

Onun kaba davranışına öfkelenerek, onu ittim. "Lanet olası hanın içinde kimse yok! Bu tuhaf adam,

..." Balıkçıya döndüm, ama orada kimse yoktu. Ağaçların arasından baktım, ama ondan hiçbir iz yoktu. "Ne oluyor...?"

Dr. Crane sinirli bir nefes aldı. Sonra beni kucaklayıp göğsüne yasladı.

"VAY BE. NE OLUYOR LAN?" Bu kasabadaki tüm erkeklerin beni baştan çıkarmak gibi gizli bir görevi mi vardı?

Benim patlamama yüzünü buruşturdu ama sadece beni kendine doğru çekip hanın yoluna geri dönmeye başladı. Kapıyı ayağıyla iterek açtı, başımı çarpmam için yana döndü ve içeri girdik. "Sadece bir çift koltuk değneği bırakmak için uğradım. Caroline muhtemelen arkada kestiriyor. Kadın topraktan daha yaşlı, bu beklenen bir şey."

Sanki çağrılmış gibi, zayıf yaşlı bir kadın odaya sürünerek girdi, hemen arkasında da gördüğüm en yaşlı görünümlü golden retriever vardı. "Kime toprak kadar yaşlı diyorsun?" Tezgahın arkasına oturdu ve doktora sert bir bakış attı, sonra nefesini verip "Ah, kimi kandırıyorum? O benim. Yaşlıyım, sırtım ağrıyor ve Evangeline ile barda viski içiyor olmam gerekirdi, ama işte buradayım!" Kollarını genişçe açtı, sonra yumruğuyla tezgahı vurdu. "Hala senin yaşındayken işlettiğim aynı - ama sevimli- hanı işletiyorum, ve nedenini biliyor musun?"

Kaşları acı dolu bir ifadeyle çatıldı. "Caroline, lütfen..."

"Çünkü siz gençler büyük şehre taşınmak istiyorsunuz! Fare istilasına uğramış tek odalı bir kulübe bile alacak kadar para kazanamıyorsunuz ve hava, sigara tiryakisinin Cadillac'ından daha kirli, ama en azından pizza siparişi verebiliyorsunuz!"

"Carol, hastalarım var..."

"Benim de hipertansiyonum var! Ve bu yaşlı kadını iyileştirebilecek tek şey, Evangeline ile bir bardak viski içmek," diye sızlandı.

"Bu..." Dr. Crane iç geçirdi. "Bu yardımcı olmaz."

"En azından zararı olmaz," diye tersledi Caroline, kemikli ellerini beline koyarak.

Sesi endişeden boğuktu. "Evet, olabilir." "Artık beni bırakabilir misin?" diye sordum.

"Ne? Oh, tabii." Beni bırakmak yerine merdivenlere doğru yürüdü.

"Onu hangi odaya koymak istersiniz?" diye sordu hancıya. "Burası aşağı değil," diye araya girdim. Dr. Crane elini kaydırarak daha iyi tutunmak için elini kaydırdı. Sert parmakları derime batarken ön kollarındaki damarlar şişti.

Neden şikayet ediyorum ki? *Kes sesini, Lucy.*

Caroline çenesinin altını eliyle ovuşturdu. "Hmm, duruma bağlı. Pizza servisi olmadan yaşayabilir mi?"

"O iyi olacak," diye cevapladı.

"Beni başka kimse duyabiliyor mu?" Ben kendimin en büyük düşmanıyım.

Caroline'ın dudaklarından bir rahatlama çığlığı çıktı. "Mükemmel, hepsini alabilir!"

Yaşlı bedenine yakışmayan bir hızla, Caroline masa çekmecesinden bir anahtarlık çıkardı ve onu göğsüme attı. Sonra tezgahın üzerine bir kağıt attı, bir kalem çıkardı ve altındaki *X'in* yanına imzasını attı. "İşte bu yerin tapusu. Buraya imzanı at ve yarın bankadaki Jasmine'e ver."

O tapuyu sararak kapının yanında duran sırt çantamın yan cebine koyarken ağızım açık kaldı. Caroline ceketini askıdan aldı ve giydi. Köpeğe dönerek, "Spatula, bu nazik bayanın çantasını odasına götür ve benimle barda buluş" dedi. Göz kamaştırıcı bir gülümsemeye bana şans diledi ve kapıdan adeta uçarak çıktı.

Hızla gözlerimi kırıştıtararak, "Ne... ne oluyor lan?" diye sordum.

Kuyruğunu sallayan yaşlı köpek sırt çantamı aldı ve onunla birlikte uzaklaştı.

Dr. Crane beni merdivenlerden yukarı taşıdı ve köpek bizi büyük bir süite götürdü. Çantamı yatağın yanına koyan Spatula, sanki "Görev tamamlandı" demek istercesine bir kez havladı, sonra kapıdan dışarı koştu.

"Bir pansiyonum mu var?" diye sordum.

Crane beni nazikçe yatağa yatırdı ve anahtarlığı çantamla birlikte komodinin üzerine koydu. Karşıma oturdu ve botlarımın bağcıklarını çözdükten sonra dikkatlice çıkardı. "Carol'ı tanıyorsam, muhtemelen vardır. İster misin?"

"Ben... Evet, bilmiyorum. Bu sabah uyandığımda bana gayrimenkul hediye edileceğini düşünmemiştim."

"Hepimiz bu kadar şanslı olmalıyız." Diye gülümsedi. Crane bacağımı kucağına koydu ve parmaklarını baldırının yanından ayak bileğime kadar gezdirdi. "Ağrın var mı?"

"Hayır." Ama midemin derinliklerinde bir karıncalanma hissettim. İyi doktor araştırdıkça büyüyen bir ateş. Baldırının arkasındaki hassas cilde dokunan elleri, o kadar hassastı ki neredeyse dayanılmazdı. Parmak uçları topuğuma kayarken, titremeyi durduramadım. Bu tepkiyi acı olarak yanlış yorumlayıp elini çekti; *onun* yokluğuunda hissettiğim ani soğukluk beni sersemletti.

"Özür dilerim, sandığımdan daha fazla ağrınız var gibi görünüyor. Burada bekleyin, buz koymak için bir şey getireyim." Dr. Crane bacağımı kucağından indirdi ve ayağa kalktı.

"Hayır!" Elimi uzattım ve bileğini tuttum. "Ben iyiyim, gerçekten. Kendinizi daha fazla zahmet ettirmenize gerek yok, zaten yeterince yardım ettiniz."

Ses tonu tartışmaya izin vermiyordu. "Eğer sana zahmet versem, bunu teklif etmezdim. Sen benim hastamsın. Doktorunu dinle ve burada bekle."

"Ben... tamam."

Kalbimin hızla atmasına neden olan bir gülümseme attı. "Aferin kızım." Bakışları dudaklarıma düştü ve gözlerinde yoğun bir şey parladı. Uzun, *uzun* bir kışın ardından güneş ışığı gibi cildimi kaplayan bir sıcaklık hissettim. Bir erkeğin *bana* en son ne zaman böyle baktığını hatırlayamadığımı fark ettim ve bu beni oldukça utandırdı. Bu dağa, ciddi bir ilişki içinde olduğumu düşündüğüm bir zamanda geldiğimi düşününce, bu üzücü bir düşünceydi.

Crane'in gözlerinde oyun yoktu, tereddüt yoktu, sadece saf, katıksız bir arzu vardı. Bana doğru eğildi; öpücüğün beklentisi, dünyanın ilk günahının meyvesi gibi aramızda asılı kaldı. Direnmek imkansızdı.

Ellerim ceketinin önünü kavradı, yüzümü ona doğru eğerek dudaklarının ilk tadını almak için ona yaslandım.

Yüksek sesli bir kapı çalma bizi irkitti. Noah'ın gür sesi girişten duyulmadan önce ikimiz de cevap verecek zaman bulamadık. "Lucy, hâlâ burada mısın? Yemek getirdim!"

Karnım guruldadı çünkü o nefret dolu biriydi ve benim seksi doktoru öpmemi istemiyordu.

Crane başını omzuma yaslayarak hafifçe güldü. "Seni aşığı taşımamı ister misin?"

"Hayır, sadece temizlenip bu kıyafetleri değiştirmem için bana biraz zaman ver, lobide buluşuruz."

Noah'ın sesini koridorda duydum. "Unutmadan, Caroline'ı bara giderken gördüm ve sana hanı teklif ettiğini biliyorum, ama müşteri hizmetleri senin tarzın değilse, benim arazimin yanında kullanılmayan eski bir hobi çiftliği var." Dr. Crane'i fark edince kapının yanında durdu. Noah yüzünü buruşturduktan sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Bu adam seni rahatsız mı ediyor?"

Gözlerini deviren Dr. Crane ayağı kalktı ve kapıya doğru yürüdü, sonra elini Noah'ın yüzüne koyup onu koridora itti. İri adam gülerek yere düştü. Kapıyı kapatmadan önce Crane bana bir bakış attı ve "Çok uzun sürmesin" dedi.

O gittikten sonra, terli yürüyüş kıyafetlerimi çıkardım, hızlıca temizlenmek için duşa girdim ve sırt çantamdan basit ama temiz bir tişört ve kot pantolon çıkardım ve giyindim. Telefonum çaldı ve Jess'ten bir güncelleme isteyen bir mesaj gördüm.

Jess: Rapor ver. Kült lideri seni kurban etti mi?

Kot pantolonumu kalçalarımın üzerinden geçirdikten sonra hızlıca bir cevap yazdım.

Lucy: Hala hayattayım. Ormandan çıkan tuhaf balıkçı dışında herkes çok nazik. Yakışıklı çiftçi bana yemek getirdi, yakışıklı doktorla neredeyse öpüşecektik ve bana bir pansiyon ve/veya hobi çiftliği hediye edildi galiba? Bilmiyorum. Küçük kasaba halkı tuhaf. Ve görünüşe göre azgın.

Kira: Stardew Valley'de ne oluyor?

Jess: Pardon, ormandan çıkan tuhaf balıkçıya geri dönebilir miyiz?

Kira: O Lucy, hayatı onu dolambaçlı yollara sürüklüyor. Önemli olan şeye odaklanalım. Neredeyse öpüşme olayını anlat bize.

Scarlett: Evet, katılıyorum, biz buraya seksi doktorlar için geldik. Yapacağını söyle bana.

Lucy: İstiyorum, ama önce Mark'ı arayıp resmi olarak ayrılmam gerek, değil mi? Sadece mesaj atmak doğru gelmiyor.

Jess: . . .

Scarlett: Jess, onu al. AL. ONU.

Telefon çaldı ve ben açtım.

Jess'in sesi diğer uçta o kadar yüksek çıkıyordu ki, telefonu kulağımdan uzaklaştırmak zorunda kaldım. "Seni dağın yamacında bıraktı!"

"Yani nezaketi bir kenara bırakıp mesaj mı göndereyim? Bu çok kaba olmaz mı? Belki de aceleci davranıyorum, belki o ve şu kız gerçekten sadece arkadaşlıklar. Öyleyse, belki de ikinci bir şansı hak ediyordur."

"O pislik seni terk etti ve ne için? Hala onunla kalmak istediğin için mi? Saçmalama, aptalca davranışlarınla."

"Kalbimde, orada bir yerlerde bana bir hakaret olduğunu hissediyorum."

"İyi!" diye bağırdı. "İşte, bu duyguya iyice alış. ¡Niños, canten!"

Oğullarının Alanis Morissette'in "You Oughta Know" şarkısının nakaratını doğru ton dışında her tonda söylediklerini duyabiliyordum.

"Bu adam seni o *arkadaşıyla* çadır kurmak için ortada bırakıp gittiğinden beri *bir kez* bile seni kontrol etmeye geldi mi?" Jess şarkıların arasında sordu. "Saatlerdir o kasabadasın!"

"Ben..."

"Tabii ki bakmadı," diye tersledi. "¡Niños, canten más fuerte!"

Çocuklar daha yüksek sesle şarkı söylediler.

"Tamam, lanet olsun, anladım. Alanis'i bu işe karıştırma."

"Alanis'i bu işe karıştıracam!" diye tısladı. "Alanis, lanet bir ayrılıkta nasıl davranılması gerektiği konusunda haklıydı. Dikkatini bir kenara bırakıp karmaşık ayrılık kararları almanın tam zamanı, o da şimdi. Lucy, arkadaşın ve senin aracılığıyla dolaylı olarak yaşayan iki çocuk annesi olarak, buna ihtiyacımız var. Doktoru siktir et ve o aptala bittiğini yaz. Hemen."

"Evet, hanımefendi." Telefonu hoparlöre aldım ve Mark'ın numarasını aradım. Başparmağım "Ara" düğmesinin üzerinde durdu.

güvensizliğimi düşüncelerimden silkeledim ve hızlıca "bitti" yazıp, kendimi daha fazla sorgulamadan "Gönder"e bastım. "Görev tamamlandı."

"Ailemize şeref getirdin."

"Dramatik pislik," diye homurdandım. Kahkahalar beni pencereye çekti. Kasaba halkı gruplar halinde sokaklarda dolaşıyordu. "Bu garip."

"Ne?" diye sordu Jess.

"Duşa girmeden önce sokaklar boştu. Şimdi ise caddenin karşısındaki şekerci dükkanının önünde kapıdan dışarıya kadar uzanan bir kuyruk var. Dışarıdaki herkes ya inanılmaz saçları olan, kalp kırıcı derecede yakışıklı uzun boylu erkekler, el örgüsü şal giyen yaşlı kadınlar ya da golden retriever cinsi köpekler."

"Burası, zengin yaşlı bayanlar ve onların genç sevgilileri için bir tür emeklilik topluluğu mu?"

Balıkçının uyarısı kulaklarımda çınladı. "Umarım öyledir Jess. Kendi akıl sağlığı için, bu cevabı kabul ediyorum."

"Başka ne olabilir ki?"

"Kuyuya attığım bir dileğin gerçekleşmesi."

"Vahşi doğada bulduğun bir kuyu mu?"

"Evet, vahşi doğada bir kuyuydu."

Uzun bir nefes aldı. "Sana tokat atabilirim." "Kötü."

"Ve tüm atalarının uyarılarını görmezden gelip kuyuya bir bozuk para attın mı?" Bu bir soru değildi.

"Siktir. O ürkütücü balıkçıyla gitmeliydim."

"Yabancı adamları takip edip yeni yerlere gitmeyi bıraksak nasıl olur? Bunu bir denesek mi?"

Teselli için göğsümü sıktım. "Bir tür illüzyona hapsoldüm, yamyamlar tarafından yenilmek üzereyim ya da zaten öldüm ve burası araf. Ölmek istemiyorum."

"Bekle, neden yamyamlar? Balıkçı sana ne söyledi?"

"Dilekler, yenilmek ve çiçeklere dokunmamakla ilgili çok belirsiz, gizemli şeyler."

"Ne çiçekleri?"

Ona çektiğim fotoğrafı gönderdim.

"Lucy... bu zehirli baldıran otu."

"Oh, baldıran otu böyle mi görünüyor?"

Kasabadaki herkes durup bana baktı. Vücudum dondu. Jess adımı çağırırken telefon parmaklarımdan kayıp düştü. Halının üzerine düştüğünde, sessizliğin içinde gök gürültüsü gibi bir ses çıkardı. Sonra, hepsi birden, "Tekrar söyler misin?" diye sordular.

Kasaba halkı sanki transa girmiş gibi yavaşça pencereme doğru yürüdü.

Çığlık attım ve yatağın yanında top gibi kıvrıldım. Merdivenlerden ayak sesleri geliyordu, ama ben kendimi toparlamakla meşguldüm, bu konuda bir şey yapmaya vaktim yoktu. Yüzümü dizlerime gömdüm ve ileri geri sallandım.

Noah ve Dr. Crane odaya daldılar ve bana doğru koştular. Duvara daha da yaslandım ve "Uzak durun!" diye bağırdım.

İki adam da yere diz çöktü. Yalvaran gözlerle, aynı anda "Tekrar söyler misin?" diye sordular.

"Neyi?"

Bölüm 5

HEMLOCK

Onun en sevdiği bedenleri eskisinden daha da görkemli hale getirerek ona olan hayranlığımı ifade etmeye çalıştım. Derin madenlerden çıkarılan safirler, onun Noah dediği kişinin gözlerinin yerine geçmek üzere ince bir kalıba ezildi. Doktorun elmacık kemiklerini oluşturan asmalar, o süslü dergilerdeki sıkı giyimli erkeklerin görünümüne uyması için daha yukarıya kaydırıldı. Oturduğu yerin altına yastıklar belirdi ve onu sert zeminden kaldırdı.

Bu daha basit bir yaklaşımdı, ama o benim adımı söylediği anda daha yavaş bir kur yapma şansını mahvetmiştim. Bunu pek iyi karşılamadı. Yumuşak koltuğuna rahatça oturmak yerine, çığlık attı ve kendini koltuktan attı, dizleri tutunamadan odanın köşesine çekildi ve duvara yaslandı. Titrek parmağıyla Noah ve Crane'i işaret ederek, "Sen nedin lan? Ne istiyorsun?" diye sordu.

Yanımda, telefonun diğer ucunda arkadaşının çılgınca sesini duyabiliyordum. Telefona uzandım ve aramayı sonlandırarak çılgınca çığlıkları susturdum. Noah biraz daha yaklaşmaya çalıştığında, komodinden bir lambayı koparıp ona doğru savurdu.

Onu kolayca alt ettim ve lambayı arkama attım, duvarın üzerindeki yaprak yığınının parçalandı. Lucy çılgın gözlerle olanları izledi. Elleriyle arkasındaki duvarı tırmaladı, sanki çıplak elleriyle duvarı yırtıp kaçacakmış gibi.

"O ismi tekrar söylemeni istiyorum."

"Hayır!" diye bağırdı, ellerini yumruk yapıp kulaklarına dayadı ve şiddetle başını salladı. "Ah, uh, bunu yapma. Normalmiş gibi birdenbire konuşma!" Lucy, Noah'a daha uzağa çekilmesini işaret etti. "Flannel Fabio'yu ve dışarıdaki ürkütücü ilahiler söyleyen kasaba halkını uzaklaştır." Sonra Crane'i işaret etti. "Sen konuş."

"Bana bir dakika ver."

Tüm varlığımı tek bir varlığa sığdırmak zordu, ama sevgi dolu bir ilişkide fedakarlıklar yapılmalıydı. Büyük bir çaba sarf ederek, onun seçtiği beden dışında her şeyi serbest bıraktım ve bilincimi Crane'e sıkıştırdım. Son parçam da içeri sığıldığında deri neredeyse yırtılacaktı. Dar alanı telafi etmek için, sırtına çekici bir kartal kanadı ekledim. "Böyle daha mı iyi?"

Yeni uzuvlarımı dikkatle inceledi. "Sen bu musun? Bir tür melek mi?"

"Bu form hoşuna gidiyorsa, ben de öyle olacağım."

"Bu bir cevap değil, Crane ya da Hemlock ya da her kimsen," diye tersledi.

Nefes nefese güldüm. Lanet gibi tükürülse bile, onun dudaklarından çıkan ismini duymak, dilime damlayan taze bal gibiydi. "Yüzyıllar boyunca bana pek çok isim takıldı. Ve bu ismin ilahilerde övüldüğünü, kin dolu iksirlere fısıldandığını duydum. Ama bin yıldır ilk kez Rahibemin dudaklarından duymak, en saf, en lekesiz tatmin biçimidir."

"Rahibe mi?"

Cebimden onun parasını çıkardım. "Senin jetonun. Artık yalnız kalmak istemiyordun. Filmlerde gördüğün Hallmark tarzı bir aşka sahip olmak istiyordun. Bunu senin için yapabilirim. Yapacağım da. Adımı tekrar çağır, istediğin her şeyi yerine getireceğim."

"Yani... açıkça söylemek gerekirse, beni yemeyeceksin, değil mi?" Sözleri aceleyle çıkıyordu, sanki yeterince hızlı söylemezse diline takılacakmış gibi.

Lanet olası yol kenarındaki leş! Shriek rahibeme gözünü diktiği anda onu öldürmeliydim. "Hayır, seni yemeyeceğim."

Parmağını etrafımızda salladı. "Ve burası araf değil mi? Ben ölmedim mi?"

"Bunca zamandır arkadaşlarınla sohbet ediyordun. Öbür dünyada cep telefonu sinyali nasıl olsun ki?"

"Bana akıllı davranma! Neden bir dilek kuyusu canavarı beni pişmiş ürünler ve dalgalı karın kaslarıyla baştan çıkarmaya çalışıyor?" Öfke patlaması yüzüne daha fazla renk kattı, ta ki yağmurla ıslanmış toprağın derinliğine ulaşana kadar

Islak toprağın derinliğine ulaşana kadar. O kadar büyüleyiciydi ki, ona sürünerek yaklaşıp tadına bakmak istedim.

"Özür dilerim," dedim
onun yerine. "Bu hala bir
cevap değil."

Sanırım değildi. Bir tanrı olarak halkı yönetmek ve aptal gezginleri yiyip bitirmek, potansiyel bir eşi nasıl düzgün bir şekilde yatıştıracağını öğretmezdi. Neden flört etmek bu kadar zordu?

"Senin dileğini yerine getirmek istedim."

Lucy dudaklarını büzdü. Ellerini gömleğine sıkıca tuttu, kumaşı gergin bir top haline getirerek kıvırdı ve titredi. "Ne amaçla?"

"Bir sonrakine kadar. Ve ondan sonrakine, ve sonra da daha fazlasına. Burada benimle kal, seni o kadar şımartacağım ki, asla ayrılmak istemeyeceksin."

"Neden?"

"Birinin seni istemesi için bir neden mi lazım?"

Cevap vermedi. Ya bilmiyordu ya da bu, insanların fazla uğraşmadan bildikleri şeylerden biriydi. Sanki türlerimizin farkını vurgulamak istercesine, özüm bedenimin derisine o kadar sert çarptı ki kanatlarımın altındaki deri yırtıldı. Açılan deliği kullanarak ilk kanatların altına daha küçük bir çift kanat daha yerleştirdim. Rahibeme uygun bir cevap bulmaya çalışırken, varlığımı daha iyi barındırabilmek için dört kanadı da açtım.

"Kanınız tatlı."

Vücudunu sarsan boğuk nefes, bunun uygun bir cevap olmadığını gösterdi.

"Yani... Adımı söylediğinde hoşuma gidiyor. Yıllarca yalnız kaldıktan sonra kim olduğumu bana hatırlattın. Kuyuma bozuk para attığında, daha önce pek çok kişinin yaptığı gibi güç, zenginlik ya da eski bir düşmanın ölümü dilemedin. Bu tür dileklere alışkınım. Gücümün doruk noktasında, parmağımı şıklatarak bu dilekleri yerine getirebilirdim. Ama sen öyle yapmadın. Sevmek, artık yalnız olmamak diledin."

Yavaşça, onun önüne oturdum ve yumruklarını ellerime aldım. Onun sıcaklığı, donmuş tenimde ateş gibi hissettirdi. Bu his o kadar yoğundu ki, neredeyse yakıcıydı, ama onun reddi dışında, onları hiçbir şey için bırakmazdım. "Ben de bunu istiyorum. Ama

daha da ötesi, seni bırakmak istemiyorum. Sana dokunmak, tadını çıkarmak ve tüm varlığını tatmak istiyorum, ta ki adım dudaklarından bir dua gibi dökülene kadar. Bana arzularını söyle, ben de her sabah yüzünde bir gülümsemeyle uyanacağın kadar güzel bir hayat yaratayım.

"Ama hala ne olduğunu bilmiyorum, bu senin gerçek halin mi?"

"Benim fiziksel bir halim yok. Rüzgara hangi yöne estiğini sorsan daha iyi olur.

"

Başını yana eğdi ve kahverengi gözlerinden korku kaybolup yerini geniş gözlü bir merak aldı. Bu manzara o kadar yoğun duygular uyandırdı ki, özüm yeniden alevlendi. Onu yerinde tutmaya çalışırken en az üç kaburgam çatladı. "Ama dürüst olmak gerekirse, bu beden beni tam olarak sığdıramıyor. Daha büyük bir yaratık görmeye karşı çıkar mısınız? Ya da istersen Noah'ı geri getirebilirim."

Dudaklarından gergin bir kıkırdama çıktı. Sonra yüzünde geniş bir gülümseme belirdi ve ardından kahkahalar patladı. "Sana uyan büyüklükte olduğu sürece hangi şekli aldığın umurunda değil mi?"

Başımı salladım.

Lucy, gözlerindeki yaşları koluyla sildi. "Bu, ben istersem senin bir kraken şekil değiştiren gibi çılgın bir şeye dönüşebileceğin anlamına mı geliyor?"

Elini bırakıp geri çekildim ve Dr. Crane'in şeklinden kurtuldum. Lucy, sarmaşıklarımın yeni bir şekil almasını hayretle izledi. Sekiz adet kıvrımlı dokunaç odanın boyunca uzanırken, ben de gövdeyi ve yüzü, onun hoşuna giden sert ve simetrik özellikleri alacak şekilde şekillendirdim. Bu kadar fazla uzantı ile bu şekil ihtiyaçlarıma oldukça uygun düşüyordu. Bitirdiğimde, kendimi ona gösterdim. "Bu hala hoşuna gidiyor mu?"

Şoktan ağzı açık kaldı. Benden gözlerini ayırdı ve elini dudaklarına götürdü. Geriye dönüp baktı, boğazını temizledi ve sordu, "Bunu kabul edebileceğimi varsayalım. Sonsuza kadar bu dağda mahsur kalacak mıyım, yoksa yine de gidip geri dönebilecek miyim?"

Eski eşinin dağın tepesinde dinlendiği düşüncesi aklıma geldi ve kıskançlık beni yönlendirdi.

kurtları kampına getirdi. Öfkemi bastırarak dürüstçe cevap verdim. "Gitmeni istemiyorum. Ama kalman için seni zorlamayacağım."

Nefesini toplayan Lucy ayağa kalktı ve bana uzandı.

Karşılıklı rıza ile dokunma daveti, kendimi kontrol edemeden ona doğru düşmeme neden oldu. Kollarım sırtına dolanırken, sekiz tentakülüm de ulaşabildikleri her yerine açgözlülükle sarıldı. İlk başta kaskatı kesildi, sonra benim hareketime karşılık vererek beni kendine olabildiğince yaklaştırdı.

"Bu vücut senin için yeterince büyük mü?"

"Hala biraz dar. Ama idare edilebilir. Başka bir şekle bürünmemi istediğin bir şey yok mu?"

Göğsüme yaslanarak güldü ve bu, kanın verebileceğinden çok daha güzel bir tadı vardı.

"Çantamdan Kindle'ı alayım. Eminim birkaç tane daha seçebilirim."

Bölüm 6

LUCY

Lucy Sawyer'a gerçek bir tanrıdan bir hediye verildiğinde, ben onu boşa harcamadım.

Hemlock, bir tentakülüyle bileklerimi başımın üstünde sabit tutarken, diğer ikisi ayak bileklerimi sardı ve beni yayık pozisyonda tuttu. Yaprakların hışırtısı ve yağmur kokusu duyulduktan sonra iki adam daha ortaya çıktı: parlak kırmızı gözleri ve uzun siyah saçları olan bir vampir ve dünyanın en büyük "beni dinle" pastasına ait kafatası başlı bir iblis.

İblis hiç vakit kaybetmeden yatağın kenarına diz çöktü. İnleyerek yüzünü amıma bastırdı ve derin bir nefes aldı. Pençeli elleri vücudumda yukarı doğru ilerledi; iblisin gözleri benimkilerle buluştu ve onun dilini görünce gözlerimin büyüdüğünü büyük bir memnuniyetle izledi. Dili ön kolumdan daha uzundu ve üstünde bir sıra gümüş boncuklar vardı.

"Oh, lanet olsun."

"Oh, evet," diye onayladı ve o uzun dilini içime soktu. Dokunaçlar göğüslerimin yumuşak derisini nazikçe okşadıktan sonra sert meme uçlarıma yapışıp çimdikledi. Kalın bir sarmal uyluklarımın arasında hareket etti ve ucu kıcıma dokunduğunda kalçalarımı kaldırdım. Arkamdaki kraken şekil değiştiren onaylayarak mırıldandı.

Vampir köprücük kemiğime öpücükler kondururken, uzun siyah saçları göğsümü gıdıkladı. "Ne kadar narin bir boyun." Dişlerini yan taraftaki damara sürttü. "Biliyor musun, kanının tadını çoktan tattığımı öğrendikten sonra bir vampir seçmene biraz şaşırdım. Çoğu insan bunun ardından çığlık atarak kaçardı."

"Çoğu insanın hayal gücü yoktur." Bu sözleri kendinden emin bir şekilde söylemeye çalıştım, ama bacaklarımın arasında bir iblis beni yalarken...

Lanet olası profesyonel, daha çok çaresiz bir inilti gibi geliyordu.

Hemlock gülümsedi; başımı daha da eğerek daha iyi erişim sağlayarak başparmağının tırnağı damarı deldi. Derinin altındaki kan, beklenti içinde ateşli bir sıcaklığa ulaştı. "Seni buradan ısıracağım, tatlı şey. Dişlerimi derinlemesine batırıp, benim altımda parçalanırken arzunu tadacağım."

Kafatası başlı iblis, amıma derin bir inilti attı. Boncuklu dili, bacaklarım titreyene kadar klitorisimin hassas mücevherinin etrafında dönüyordu. Bir dokunaç, sıkı kas halkasını geçerek ucunu kığıma daldırdı.

"Siktir!"

Vampir gülerken soğuk nefesi cildimi okşadı. "Eğer o kadar dayanabilirsen tabii." Alaycı parmaklar ensemın yukarisına kaydı, sonra bir avuç dolusu örgülerimi yakaladı ve başımı geriye eğdi, dudaklarını benimkilere bastırarak hakimiyet kuran bir öpücük verdi. "Benim için dayan," diye fısıldadı.

Titredim, artan boşalmayı engellemeye çalışarak. Bacaklarımın arasındaki iblis, uyluklarımı göğsüme doğru itti ve dilini o kadar derine soktu ki, ona karşı direnemedim.

"Benim için sabit dur." İblisin sözleri boğuk bir hırıltıyla çıktı, ama pençeli elleriyle uyluklarımı göğsüme bastırırken nazikçe okşama şekli, bir sevgilinin dokunuşundan farksızdı. Uzun dilini kıvrarak, tabanındaki yuvarlak piercing klitorisime sürtünürken beni daha da taparcasına sevdi.

Hemlock boynumu ısırıldı. "Kanını tadarken sikimi içinde istiyorum. Kararını ver, Lucy."

Kraken'in parmakları kalçalarımaya gömüldü ve tentaclesini kığıma daha derine itti. İblis dilini daha derine bastırarak onunla buluşturduğunda, dalgalar halinde gelen zevk beni neredeyse uçurumun kenarına getirdi.

"Aman Tanrım," diye inledim, çaresizce onlara karşı sallanmaya çalışarak. "Dindar bir kız," diye hep birlikte övdüler.

Şişmiş dudağımı başparmağıyla okşayan vampir devam etti, "Bunu sevdim, ama istediğim şey bu değildi. Söylesene, sevgili Rahibe, tanrına en çok nerede ihtiyacın var, kığına saplanıp kalmış olarak mı, yoksa bu ağlayan amcığın derinliklerinde mi?"

İblis dilini çekip ayağa kalktı. Şaşırtıcı bir şekilde, dilini süsleyen gümüş boncuklar kocaman sikinde de devam ediyordu. Sert sikini amımın üzerinde gezdirerek, benim sıvılarımla ıslattı. "Karar ver," dedi basitçe.

Biliyor musun, her zaman böyle bir fırsatım olursa, canavar romanlarının meşhur devasa penislerinden çekineceğimi düşünmüşümdür. Ama açgözlülüğün dipsiz bir kuyu olduğu söylenir. Benim de öyle olup olmadığımı görelim bakalım.

Sırtımı kavisledim ve dolgun göğüslerimi beni tahrik eden tentaküllere daha fazla bastırdım. "Siz üç kişisiniz, değil mi? Neden seçim yapayım ki?"

"Nazik olmaya çalışacağım."

"Kimse sana bunu yapmanı söylemedi."

İşkence gibi bir kahkaha içinden yükseldi. "Rahibe, sen neredeydin lan?"

Dişleri boynuma saplandı. Acı buz gibi keskin bir acıydı. Beni delen dokunaç daha da derine girip beni doldururken, patlamak üzereyken genişleyerek beni yatıştırdı. Kalın, kadifemsi kıvrımlar belime dolandı; iblis kıvrımları dizgin gibi tutup bana sertçe girdi.

"Siktir, Hemlock!" diye bağırdım, içimdeki zevk her saniye artıyordu.

"Sıkı küçük parça," diye inledi iblis. Başka bir dokunaç klitorisimi emdi, hassas tomurcuğu zevkle zonklayıp ağrıyana kadar ovuşturdu.

"Evet, evet," diye inledim, kalçalarımı sallayarak, gözlerim yaşlarla dolana kadar, gittikçe daha sert bir şekilde beni sikmelerine ayak uydurmaya çalıştım. Hemlock parmaklarını ağzıma soktu, bir tentacle içeri girerken ağzımı açık tuttu. Bu istila beni doruğa ulaştırdı, am dudaklarım şişti, klitorisim acımasızca zonkluyordu, ta ki milyonlarca parçaya ayrılana kadar.

Vampir beni kendine doğru çekti ve kendi kalp atışlarımın kulaklarımda çınladığını duyana kadar daha derin bir şekilde içti. Dişleri boynumdan çekildi ve dili bıraktığı izi okşadı. Isırığının kaybolmasıyla neredeyse çığlık atacaktım, ama boğazımı sikmekte olan dokunaç çığlık atmaya yer bırakmadı. İblis dizginleri çekti, kalçalarımı yukarı kaldırdı

kalçalarımı daha yükseğe kaldırdı ve her itişinde yatağın gıcırdamasına neden olacak kadar şiddetli bir şekilde içime girdi.

Hemlock, köprücük kemiğime düşen bir damla kanı yaladı, sonra acımasız bir kahkaha attı. "Açgözlü şey. Küçük rahibem her şekilde sikiliyor, ama hala daha fazlasını mı istiyor?"

Cevap vermeme izin vermeden, kıcımdaki dokunaç daha da genişledi ve bir diğeri iblisin sikiyle birlikte içeri girdi, dalgalanmaya ve emmeye başlamadan önce amımın ön duvarına yapıştı.

"Bu amcığı tohumumla boyayacağım," diye Hemlock kulağıma homurdandı. "Bu dağlardaki tüm efsaneler ve canavarlar bilsin ki, bugünden sonuna kadar sen benimsin."

Hayali bir kasabada üç efsanevi canavarla sevişmek, bir ilişkiye başlamak için harika bir başlangıçtı. Ama ya büyük oyna ya da evine git, diye düşündüm.

İnleyerek, iblis pençelerini kalçama geçirdi ve dünya etrafımda baş döndürücü bir karmaşadan ibaret olana kadar beni sarsmaya devam etti. Alt vücudumda biriken ısı, ben doygun bir alev denizine dönüşene kadar giderek daha fazla tüketmeye devam etti.

Dokunaç ağzımdan çekildi ve ben şiddetli bir şekilde boşalırken boğazımdan bir çığlık kopardı.

"Aferin kızım," diye övdü Hemlock. Vampir şişmiş dudaklarımı öptü, sonra başımı aşağı eğerek, amımı tahrip eden iblise bakmamı sağladı. "Beni izle, Rahibe."

İşkence dolu bir iniltiyle iblis içimde boşaldı. Lanet olası tentacle daha da sertçe titreyerek deliğimden sperm fışkırttı ve beni son kez doruğa ulaştırdı. Arkamda kraken çığlık attı ve boşalmasıyla kıcıımı boyadı.

Hemlock şeytani sikini yavaşça amımın içine sokup çıkardı ve daha fazla menisinin döküldüğünü izledi. Memnuniyetle gülümsedi, beni bu hale getirdiği için açıkça büyülenmişti.

Başım krakenin omzuna yaslandı. "Bir tur daha bekliyorsan, bir dakikaya ihtiyacım var. Ya da bir güne. Ve bir duşa."

Kıkırdayarak, şeytan sonunda sikini çıkardı ve beni yatağın ortasına yerleştirdi, böylece dördümüz birlikte kıvrılabilirdik. Vampir, omzumda yatıştırıcı parmaklarını gezdirdi. "Güven bana,

Rahibe, bunun için daha sonra bolca vaktimiz olacak. Şimdilik, sana sarılmama izin ver. Henüz kalkmana izin vermeye hazırım değilim."

"İki kez söylemene gerek yok," dedim, onlara sokulup.

Orgazmımın etkisi geçmeye başladığında, nihayet telefonumun çılgınca çaldığını fark ettim. "Muhtemelen cevap vermeliyim."

"Muhtemelen," dedi Hemlock. Bir tentacle ile telefonumu yerden aldı ve bana uzattı.

Tereddütle aldım. "Bu, içimde olan tentaküllerden biri değil, değil mi?"

"Hayır," diye güldü. "Bu iğrenç."

"Sadece emin olmak istedim." Telefonumda zaten altı cevapsız arama ve bir sürü mesaj vardı. Kendimi hazırlayarak, telefonu kulağımdan biraz uzak tutarak cevap verdim.

"KIZIM, ÖLDÜN MÜ?" diye bağırdı Kira.

Arkadaşlarımı hayatta ve iyi olduğuma ikna ettikten sonra, sonunda telefonu komodinin üzerine attım ve Hemlock'un kollarına tekrar sokuldum.

Omzumu öperek beni vampir ve iblisin arasına yerleştirdi. Kollarını belime dolayarak beni kucaklamasına daha da yaklaştırdı. Sıcak nefesi boynuma o kadar rahatlatıcı bir ritimle esiyordu ki, neredeyse uykuya dalacaktım. "Sabahleyin arkadaşların seni kurtarmaya geldiğinde kasabamı bir ordu basacak mı, yoksa kuşatma hazırlıkları yapılmadan önce seninle daha fazla vakit geçirebilecek miyim?"

"Şimdilik dinlen. Fotoğrafları gönderdiğimde çok geçmeden ziyarete geleceklerdir. Burayı çok şirin bir yer haline getirmişsin."

"O zaman kalacak mısın? Bu kasabayı istediğin gibi şekillendirebilirim. Hiç görmediğin kadar görkemli evler inşa edebilirim ve her gece vücudunu taparcasına sevebilirim." Yüzümü tuttu ve yumuşak öpücükler yağdırdı. "Karşılığında tek istediğim kalman. Beni sonsuz yalnızlıktan kurtar ve sıcaklığını benimle paylaş."

Sözleri göğsümü sızlattı. Umutsuz bir romantik olmama rağmen, erkeklerin peşinden koştuğu türden bir kadın hiç olmadım. Yaşadığım her uzun süreli ilişki, masalsı romantik filmlerde gördüğümüz türden aşkın sadece bir masal olduğuna olan inancımı pekiştirdi. Mark'la birlikteyken, kendimi zorlamaya bile çalıştım.

onun hobilerine ilgi duymaya başladım ve ona herhangi bir romantik partnerin ihtiyaç duyabileceğinden daha fazla nezaket gösterdim, ama yine de her zaman ikinci planda tutuluyordum. Yine de bu iblis, ya da tanrı, ya da Hemlock her neyse, karşılığında sadece benim arkadaşlığım karşılığında bana dünyaları vermeye hazırdı.

"Birinin seni istemesi için bir nedene mi ihtiyacı var?"

Onun önceki sorusu beni sarsmıştı. İçimdeki küçük, güvensiz bir parça evet demek istiyordu. Bu anı, içimi ısıtan bağlılığın, *elimden* alınamayacak bir ödül olduğunu kanıtlayan bir şeye ihtiyacım vardı.

Ama gözlerine baktığımda, orada sadece samimiyet vardı. Bu da çekingenliğimin önüne yeni bir düşünce geçmesine neden oldu. Belki, sadece belki, bazı dilekler gerçekten gerçekleşmişti.

Yüzünü ellerimle kavradım ve onu öptüm. "Dürüst olmak gerekirse, beni ücretsiz emlakla ikna ettin."

Hemlock kahkahayı patlattı ve bu, o ana kadar gördüğüm en saf duygu olabilir. Kahkaha sönünce, kaybın acısıyla göğsüm sıkıştı ve o anda onu geri getirmek için ne gerekiyorsa yapacağıma yemin ettim. Onu mutlu ve gülümseten her şeyi yapacaktım.

Sonuçta ben onun Rahibesiydim.

KIMBERLY LEMMING'İN DİĞER ESERLERİ

Mead Mishaps

Sarhoş Olduğum ve Bir İblisi Kurtardığım Zaman

Mistlefoe

Sarhoş Olduğumda Bir Kurt Adama Aşk İksiri Fırlattığım Zaman

Sarhoş Olduğumda Bir İnsanı Kurtardığım Zaman

Boohail'de Bir Çarpışma

Bağımsız Başlıklar

Bir Kız Yaramazlar Listesi'ne Girmek İçin Ne Yapmalı?

İki Kaşık Cehennem Ateşi

YAZAR HAKKINDA

Kimberly Lemming, Mead Mishaps serisi ve *I Got Abducted by Aliens and Now I'm Trapped in a Rom-Com* dahil olmak üzere çeşitli fantastik/romantik kısa öykü ve romanların yazarıdır ve *USA Today*'in en çok satan yazarları arasındadır.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

